

תפארת ישראל

דברי תורה, פנינים, מוסר ותולדות במשנת
כ"ק מרן אדמו"ר ה'בית ישראל' זי"ע מגור

גליון יב | פרשת אחרי | תשפ"ב

מוסר
כליות

שישאר קדושת ההג אצל האדם גם לאחר ההג

שביעי של פסח יום האחרון והגומר מחג הפסח. נצרך לראות שישאר אצל האדם קדושת ההג כאשר הגיד הרבי רבי בונם על 'ואדם ביקר כל יליך' (תהלים מט, יג) לא טוב רק לראות שילין אצלו, וענין הלינה היסוד בתורה בחג הפסח ופנייתו בבקר והלכת לאהלך (דברים טז, ז) שנצרך לינה, וכתוב אחר כך (שם, ח) ששית ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה' אלקיך וגו', לראות לעצור בתוך האדם את הקדושה.

בית ישראל (שש"פ, תשל"ב ד"ה שביעי)

מהקודש פנימה

אמרים שנאמרו בעתות רצון

בעת ירידה - אין להתייאר

ואל יבא בכל עת אל הקדש (טז, ב).

ש"ק תשכ"ב:

אמר הרבי על הפסוק: "דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש" (טז, ב). שיש פעמים אצל אדם שיש לו מכשולים בעבודת ה' ולא יכול להתעלות, ומרגיש ירידה ונפילה, בכל זאת שלא יתייאר וימשיך לנסות להתחזק ולהעפיל ולהתרום, וצריך לידע שאפילו אהרן הכהן לא תמיד יכול היה להכנס אל הקדש בכל עת, וק"ו הוא שיש לכל אדם זמנים חלשים שאז אינו יכול לבא אל הקדש ולעלות בדרגתו.

כתבי החסידים

מבטו של הרבי והכתוב שקרא באזניו, העבירו בו כעין זרם חשמל

ושמרתם את משמרתם... ולא תשמו בהם אני ה' אלקיכם (יה, ל).

מעשה בבחור מאמריקה משיבה לא חסידית, שהתקרב מאד לרבינו הבית ישראל זצ"ל. חלפו שנים, התחנך והתגורר בניו יורק, לפרנסתו עבד במשרד גדול. ושם, לרגל עבודתו נתקל בנסיבות שהיו עלולים להשפיע לדעה על כל עתידו הרוחני.

נתקף האברך במבוכה וביאוש, הוא התבייש מפני עצמו, וגרוע מזה, לא מצא עוז בנפשו מפני הבושה לספר על מצבו לאיש. לבסוף נטל חופשה מעבודתו

ונסע לארה"ק. בוש היה לספר לרבינו על כך אפילו ברמז קל. אך ביום שבת קודש כאשר קראו בתורה בפרשת אחרי מות, והוא ניצב לא רחוק ממקום רבינו, פנה פתאום הרבי לעברו וקרא בנחישות: "ושמרתם את משמרתם... ולא תשמו בהם, אני ה' אלקיכם..." מבטו של הרבי והכתוב שקרא באזניו, העבירו בו כעין זרם חשמל, הרגיש כי הרבי יודע הכל. - וראה זה פלא, כהרף עין הרגיש הלה שהנסיון ממנו והלאה. הכל נמוג ונעלם.

למחרת, קם ונכנס אל הקודש פנימה. בבת אחת נפתחו שם כל מנועלי הלב. האברך שפך שיחו, הרבי חיזק ועודד אל רוחו לאין שיעור. המושג "אחור ישראל בגבורה" הפך לממשות חיה. במילים מעטות פירז רבינו את כל הערפילים שבלבלו את מוחו, עד שיצא אותו אברך מעל פניו כבריה חדשה.

לימים, התודה אברך זה בפני ידידו ואיש סודו: "בכל שנה ושנה, כשקוראים בתורה פרשת אחרי מות, הריני מתאזר מחדש בכח וגבורה לעמוד בנסיבות".

גדיל תורה (פר' אחרי עמ' רצ"ב)

עיון בפרשה

במשנתו של רבינו

מדוע בפרשתנו מזהיר על תועבות הגויים שבמצרים ובכנען ובפרשת שופטים רק של בני כנען

במעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו ובחקותיהם לא תלכו (יה, ג).

יום ש"ק תשכ"ט בקידוש:

הנה בפרשת שופטים כותב 'כי אתה בא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות כתועבות הגוים ההם' (דברים יח, ט), מזכיר רק את תועבות הגויים שבארץ ישראל, אבל כאן בפרשתנו כתיב "במעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו ובחקותיהם לא תלכו" מזכיר גם את ארץ מצרים וגם את ארץ כנען ומה ההבדל?

ותירץ בספר בכור שור כי בפרשתנו אחרי מות, הרי מדבר עדיין אל העם שיצאו ממצרים וזוכרים מה שהיה שם, אבל בספר דברים כבר מדבר אל הנכנסים לארץ שטולדו במדבר, וכלל לא ידעו מה שנעשה במצרים, ולכן מזהיר אותם רק מפני התועבות של הגויים שהם הולכים כעת להיפגש איתם. אמנם אפשר ליישב בדרך חסידית, דאיתא בחז"ל שבני ישראל כשיצאו ממצרים עשוהו כמצולה שאין בה דגים, ואיתא בספח"ק שהיו צריכים להוציא ממצרים ניצוצות קדושה. אנשי דור המדבר היו דור דעה ובכל שנותם במדבר הם תיקנו את מעשה ארץ מצרים: "די נאנצע פערציג יאחר, זענען נישט געגאנגען ליידיג" (=הם לא בזבוזו לריק את הארבעים שנה במדבר), וזה מה שאומר להם משה רבינו לפני כניסתם לארץ, שמעשה ארץ כנען עדיין צריך לתקן, הגם שמעשה ארץ מצרים כבר נתקן ע"י דור המדבר.

בית ישראל להבה (בפרשתנו)

מגזי הקודש

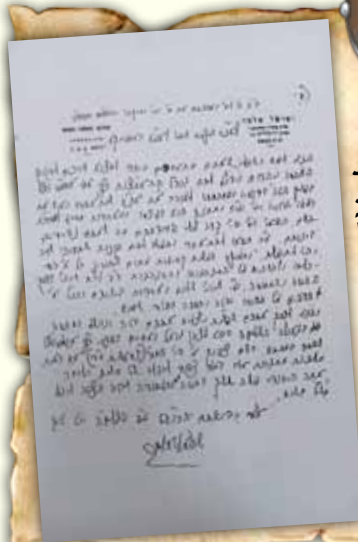
מאוצר כתביו ומכתביו

"קשה עלי פרידתכם"

לאנ"ש היקרים שיחיו לאוי"ט באמריקא

הנני שמח בשמעי שאתם מתאספים ביחד למצוא דרכים לחיזוק התורה והיהדות וידוע לכם גדול התאמצות כ"ק אבי אדמו"ר זצ"ל בענין הזה בדבריו ובמכתביו לעורר את אנ"ש שיתאחדו ואיש את רעהו יעזרו וכו' ועל ידי זה יתחזק הוא בעצמו, והאחדות מסייע לעבודת השם, כדאיתא בספרים פירוש קשה עלי פרידתכם - מה שאתם נפרדים ביניכם... ועל ידי שיהיה שלום ואחדות ביניכם יכול אחד להשפיע על חברו, ובזה יתריבה כבוד שמים.

בית גור

דבר בעתו

חג הפסח (ג')

הורה לרקוד מתוך שמחה בליל שביעי של פסח

עובדא הוי בימי מרן הבית ישראל זצלה"ה, שביום שביעי של פסח רקדו החסידים בבית מדרשו בשירה ובזמרה כנהוג את הזמור המעביר בניו וכו', עד המילים 'שבחו והודו לשמו'.

ולפתע פתח מרן הבית ישראל את דלת חדרו הפונה לבית המדרש וקרא בפליאה: 'וכי כאן נעצרים? בהתכוונת לומר, שהעיקר הוא ההמשך 'ומלכותו ברצון קיבלו עליהם', ומיד פצחו החסידים לשורר באותו ניגון את המשך המילים, ומלכותו ברצון קיבלו עליהם, משה ובני ישראל לך ענו שירה, בשמחה רבה ואמרו כולם.

וסיפר הרה"ח ר' גרשון מרקסון ז"ל, שאירע פעם בליל שביעי של פסח, שמרן הבית ישראל זצלה"ה הורה לרקוד מתוך שמחה, כשהוא מצטט את דברי מרן הרבי ר' בונם מפרשישחא זצלה"ה שהגיד אז מ'איז אפ געדאמט

קען מען זיין אויף געדאמט, וכאשר בפסח מנקים את חדרי הלב מהיצר הרע יש בודאי לשמוח ולהיות אויף געדאמט.

פאר ישראל (ח"א עמ' תע"ח)

רבינו נהג לאכול חמץ במוצאי פסח

במעשה רב הביא שהגד"א מוילנא במוצאי יו"ט היה משתדל לטעום חמץ ע"ש, וכן נהגו כ"ק האדמו"ר הבית ישראל מגור זצ"ל ועוד כמה גדולים ואדמו"רים, שבמוצאי פסח קנו שכר מנכרי ושתוהו.

והראה לי כ"ק האדמו"ר הבית ישראל מגור זצ"ל דברי תרגום יוטן בפרשת בא (יב, יח) שמפורש בדברי הגד"א זצ"ל, ח"ל: "עד יומא דעשרים וחד לירחא, ברמזא דעשרין ותרין תיכלון חמיע" עכ"ל, הרי מפורש שמרומז בתורה לאכול חמץ במוצאי פסח, וכמדומני שכבר העירו זה.

הגד"מ שטרנבוך שליט"א - מועדים חמנים (ח"ג ס' רסז)

על הצדיקים ועל החסידים

חסידים בני עליה והתקשרותם לרבינו זי"ע

הגה"ח רבי נטע הכהן סלר זצ"ל כ"ד ניסן תשס"ג

לפרנסתו עסק בחינוך שעונים, כשהוא מקדיש לכך מעט שעות לפני ואחר הצהרים וממחר לשוב אל תלמודו בביהמ"ד.

כמו בכל פרט ופרט בארחות חייו, כן גם בעבודתו מופלא היה בישרותו ובזוהרותו הרבה במה שטעג לממון הזולת. פעמים רבות ביצע תיקונים קטנים, בסרבו ליטול כל תמורה, כשלדבריו לא עבד מאומה ואין הוא ראוי לתמורה. ואף כאשר ביקש תמורה, נשקלה היא היטב במאזני צדק ויושר, כדי שחלילה לא יכשל בנשילת תשלום מעבר לעמל שהשקיע. גדלותו המופלאה של רבי נטע זצ"ל השתלבה שילוב מופלא במידות נעלות, הן במה שקשור בין אדם לחברו והן בין אדם למקום. ענוותן מופלג היה הרואה עצמו כאחד האדם ושיח לו עם קטן כגדול, וכל אלו יצרו פסיפס של דמות מופת, של חסיד מופלג ומופלא, כאשר שקדנותו בתורה, יחד עם חסידותו ופרישותו היתרה משמשים דוגמא ומופת לדורות של צעירים ומבוגרים כאחד.

ואכן חיבה יתירה נודעה לו ממרן ה'בית ישראל' שראה בו חסיד המתחסד עם קונו, והערף עליו מטובו שבעתיים.

כ"ק האדמו"ר בעל ה"בית ישראל" זי"ע התבטא פעם: "שני שענים יש לי. שכהם מגיעים לביהמ"ד אפשר לכוון את השעון, ר' אברהם דוד ברגמן ור' נטע סלר".

[אגב, בין שני בעלי אומנות זו שררה אהבה ואחוה בצורה יוצאת דופן. שעת בוקר מוקדמת, ר' אברהם כבר חזר מהשיעור והתפילה ויושב ליד שולחן עבודתו, ר' נטע דופק בדלת ובידו רשימה של חלקים החסרים לו, מיד הוא מקבל אותם במאור פנים. כשלו' אברהם דוד היה חסר חלק מסוים, מספר בנ שהיה שולח אותו להביא חלקים מהחנות של ר' נטע. אם נכנס לחנות קונה ובידו שעון שר' נטע מומחה יותר לתקן, ר' אברהם דוד שלח אותו אליו. אם לו' נטע הגיע קונה לקנות שעונים וחסר לו במלאי, רבי אברהם דוד שלח שקית מלאה שעוני זהב, שיוכל למכור ולהחזיר לו אח"כ. "איש את דעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק" - כך היו הידידים של פעם].

לצד התעסקותו במורה שעות היה מורה נשמות, כשאברכים ובחורים ניסו לחקות את דרכיו וללכת בעקבותיו בבחינת כזה ראה וקדש.

בליל שבת האחרונה לחייו, ביקש מנכדו ששהה לידו, לומר מאמר חסידי ששמע. הזכיר הנכד מאמר ששמע בשם מרן ה'בית ישראל' זי"ע, שהזכיר בהטעמה את הפסוק: "כי ביום הזה... מכל חטאתיכם"... ולפתע, בשארית כוחותיו הסייר רבי נטע את מסכת החמץ מפניו וחזר על המאמר בהטעמה. וזך הדגשת דברי רבו, כל זאת בתנאי אם הנכס לפני ה', אזי תשהו, ואמר כי זוכר הוא עוד את צליל קולו של הרבי זי"ע באומרו זאת.

קונטרס 'דברות קודש' (סאלנא י-ס) שמיני תשע"ד, המודיע כ"ד ניסן

תשס"ג עמ' 2-1 (מתוך 'הארבין היהודי')

מבני היכלא קדישא היה החסיד רבי נטע הכהן סלר ז"ל, אשר שלהבת קודש, מקושר ונאמן אל הרבי ה'בית ישראל' ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, מופת ודוגמא להמוני חסידים ואנשי מעשה שראו בו חסיד מהדור הקודם.

בשונה מרוב החסידים, שהגיעו ועלו ארצה מערי פולין, עריסתו של ר' נטע עמדה בשנת תר"פ בעיר סערט שבבוקובינה שם לאביו הרה"ח ר' אלי' ז"ל מחסידי ויז'ניץ.

בשנת תרצ"ט, עוד לפני המלחמה הספיק להגיע ארצה בעליה בלחי לינאלית ובמרוצת הימים, בהגיעו לירושלים, ביקר בצילו של מרן ה'אמרי אמת' זי"ע: פריז היה מתוק לחכו והוא החליט כי 'פה אשב כי איוויתיה' כשהוא מתדבק בלבד ונפש בחצר הקודש.

אמנם כאשר הגיע הרה"ק ה'דמשק אליעזר' ארצה והתגורר בתל אביב, היה ר' נטע נוסע אליו מדי פעם בכל עת היה נכנס תחילה למרן ה'אמרי אמת' ששיגר דרכו פריסת שלומים ל'דמשק', וכך גם להיפך ה'דמשק' שיגר דרכו פ"ש למרן ה'אמרי אמת'. לאחר הסתלקות ה'דמשק אליעזר' דבק בכל להב ולהט נפשו ביתר שאת עוז בבית גור.

פרק מיוחד היתה התקרבותו אל כ"ק מרן אדמו"ר ה'בית ישראל' זי"ע, עד להיות אחד הגדולים והמיוחדים מחסידי ומבני חבורתו הקרובה ביותר.

עם נשואיו החל הקשר עם בית גור, קשר שהיה ברבות הימים למילוי כל ישותו ומותו. מרן ה'בית ישראל' זי"ע, אשר ראה לפניו אברך כפשוטו וכמדרשו, מלא וגדוש בתורה וביראה, חסידות ופרישות כחד מקמאי, משכו בעבודתו אהבה וקרבו קירבה יתרה עד שהיה לאחד מגדולי בני חבורתו ומן המיוחדים שבהם.

פעמים רבות נתבקש ע"י רבו לבצע שליחויות מיוחדות, אם בעניני חינוך והדרכה, ואם בעניני הכלל והפרט, ולא אחת היו אלו שליחויות ביותר להצלח ורוחניות.

משך עשרות שנים היה משכים מדי יום ביומו, עוד שעות בטרם עלה השחר, כשבשעה שלוש לפנות בוקר היה עושה דרכו לביהמ"ד דגור, לשעוריו ועמלו בתורה, בטרם יחל בעבודת בוראו, בתפילה כמנהג ותיקין. גם לאחר התפילה נמשך עמלו ושקידתו העצומה על מבועי התורה, עוד מספר שעות, תחילה בביהמ"ד ולאחר מכן בביתו, וכשהוא מעוטר בטלית ותפילין דר"ת עסק בצנעה, הרחק מעין רואה, גם בתורת הנסתר.

בעמלו בתורה אף מסר שעורים הן בדף היומי, לפני ואחרי התפילה ואף בערב, כשבכל מחזור סיים מספר פעמים את הש"ס, וכן שעורים בהלכה. בקיא היה בבקאות עצומה בפירוש האור החיים הק' על התורה ובמשך שנים רבות מסר שעורים קבועים בספר זה, כשבכל שעוריו כמו בכל שיחו ושיגו ניתן היה לעמוד על מעט מעיד מהיקף גדלותו בתורה ובחסידות מופלגת.